

Hedden, A.H. (1882). *De duivenfokkerij: volledige onderrichting in het broeden, nahouden, voedsel, paren en nut der huis- post- tuin- veld- en wilde duiven. Benevens eene handleiding om alle ziekten en ongemakken der duiven te genezen* (2e druk). Utrecht: Gebr. Van der Post.

Overigens worden de duiven van alle soorten hooger geacht naar gelang der gelijkvormigheid in teekening, en zoo dan ook al een witpen bijv. geen zeven witte pennen in iederen vleugel mocht hebben maar er slechts aan beide zijden zes of vijf enz. heeft naar opvolging, dan worden zij toch veelal onder de meest gezochte gerekend en duurder betaald. De witstaarten die twee buitenpennen hebben worden minder gezocht, daar zij dan bontstaart worden genoemd; zij behooren 12 witte pennen te hebben.

Tot de vreemde duivensoorten behooren:

17. De SLAG-, KLAP- of WEIDUIVEN (*Columba Percussor*) 1), die de grootte hebben van de veld- of akkerduiven, gladkoppig zijn en wier kleur grijs is, hetwelk op de vlerken met zwart is geteekend. Verder vindt men roodvale, bleekgele en ook *witte*. Bij het vliegen draait zij gestadig in het rond, en klapt daarbij zoo menigmaal en zoo hevig met de vleugels, dat men het op verren afstand hooren kan.

18. De TURKSCH E DUIF (*Columba Domestica Turcica*), ook wel de arabier of persiaan genoemd; zij is groot van stuk, gewoonlijk met een puntig kapje voorzien, heeft eenen langen

---

1) Hier bekend onder den naam van „Slenken.”